

HOMILIE MGR. JOHAN BONNY, BISSCHOP VAN ANTWERPEN UITVAARTLITURGIE KANUNNIK LOUIS DE BELDER

Onze-Lieve-Vrouwekathedraal Antwerpen
Zaterdag 11 februari 2017, 10 uur

1 Kor. 1, 26-31

Job. 10, 11-18

Broeders en zusters,

Vandaag nemen we afscheid van kanunnik Louis De Belder. Hij heeft de dood van ver zien aankomen en langzaam voelen naderen. Het was niet gemakkelijk voor hem om zijn vele vrienden en kennissen los te laten. Dankbaar nemen wij nu afscheid van Louis en wij vertrouwen hem toe aan Gods barmhartige Liefde. We leven mee met allen die rouwen om zijn afscheid, in het bijzonder Rosa en Liesbeth die zo lang thuis voor hem hebben gezorgd, zijn dokters en verpleegkundigen, alsook de vrienden die hem in de laatste weken met raad en daad hebben bijgestaan.

Toen we in december bij Louis waren voor de ziekenzalving, zegde hij: *“ik hou van psalm 23 en van het evangelie over de goede herder”*. Toen ik vroeg of we die psalm en dat evangelie mochten gebruiken op zijn uitvaart, was zijn antwoord meteen ja. *“Ik ben de goede herder: ik ken mijn schapen en mijn schapen kennen Mij, zoals de Vader Mij kent en Ik de Vader ken; Ik geef dan ook mijn leven voor mijn schapen”*: deze woorden van Jezus hebben het leven van Louis De Belder heel diep getekend. Hij was een mens en een priester van verbinding. In welke groep hij ook kwam of welke taak hij ook ontving, hij bracht mensen dicht bij elkaar, als in een grote familie. Thuis waren ze met drie broers. Al vroeg verloren ze hun moeder. Beide broers van Louis gingen in een ander continent wonen en werken. Hij bleef als enige in de buurt van hun vader wonen en deelde nadien met hem hetzelfde appartement. Voor Louis waren collega's en vrienden als zijn familiekring. Hij kon bruggen slaan tussen mensen met heel verschillende ideeën en karakters. Geen gelegenheid liet hij onverlet om een feestje te bouwen en om mensen rond de tafel te krijgen. Soms vroegen wij ons af, met een beetje humor: hoeveel gelegenheden zal Louis nu nog bedenken om afscheid te nemen of om feest te vieren? Rond een gezellige tafel met vrienden was hij op zijn best. Dat had zeker iets te maken met die andere tafel, de tafel van de eucharistie, waarrond hij mensen zo graag samenbracht. Als priester hield Louis van de eucharistie, die hij dagelijks voorging en waaraan hij graag deelnam. Hij heeft het Lichaam van Christus voor velen gebroken, het Bloed van Christus aan velen geschonken. We bidden dat de Verre-

zen Heer Jezus zijn dienaar Louis nu mag uitnodigen op het gastmaal van de eindtijd. *'Zalig zij die genodigd zijn aan de maaltijd van de Heer'*: het is ons gebed voor Louis, over de grens van de dood heen.

Toen de toenmalige bisschop van Antwerpen, Mgr. Godfried Danneels, een priester nodig had om president van het diocesaan Seminarie te worden en directeur van het Theologisch en Pastoraal Centrum, kwam hij met zijn vraag bij Louis terecht. Het was op een 15de augustus, na de hoogmis van Onze-Lieve-Vrouw Tenhemelopneming in de kathedraal. Die benoeming lag niet in de lijn van wat Louis had gedacht of verwacht. Toch aanvaardde hij, weliswaar met een klein hartje, maar met een grote beschikbaarheid voor de Heer en voor de Kerk. Als president en directeur was Louis coördinator, gastheer, vriend en vertrouwenspersoon tegelijk. Hij zorgde voor het Seminarie en voor het TPC als een goede huisvader. Hij hield er de kerk in het midden, met wijsheid, geduld, discretie en taaie volharding. In de laatste maanden heeft hij mij herhaaldelijk gezegd hoe dankbaar hij was voor allen met wie hij op het Seminarie had kunnen samenwerken en voor alles wat hij er had kunnen doen. Hij noemde zelden of nooit namen, maar zegde van allen *'het waren goede mannen'*, *'ik moet ze eigenlijk bewonderen'*, *'ik heb er veel deugd aan beleefd'*. Hij droeg zijn professoren en seminaristen in het hart. Hij bleef hen later als priester met belangstelling volgen. En als met iemand iets verkeerd ging, was Louis geen klager of roddelaar. Hij zocht een uitweg en werkte mee aan een oplossing. Ook het kathedraal kapittel droeg hij in het hart. Als deken van het kapittel was hij een steun voor al wie in en rond de kathedraal werkzaam zijn. Een goede herder heeft een hart voor zijn schapen. Dat heeft Louis zeker gehad, ten overvloede: een hart voor zijn schapen. Als priester rekende hij meer op vriendschap en vertrouwen, dan op geleerdheid of bestuurskracht. Bij de diaken-, priester- en bisschopswijding zegt de wijdende bisschop, na de ondervraging, tot de wijdeling: *'Ik bid dat God, die dit goede werk in u is begonnen, het ook tot voltooiing mag brengen'*. Vandaag, in deze uitvaartliturgie, bidden we dat God het beeld van de goede herder dat Hij in Louis begonnen is, nu tot voltooiing mag brengen. We bidden dat Louis nu volop mag gelijken op de ware Goede Herder, en in zijn aanwezigheid vertoeven.

Elke taak die de bisschop hem gaf, nam Louis vast met beide handen. Half werk bestond voor hem niet. Vroegtijdig of voortijdig stoppen ook niet. Vele jaren was Louis verantwoordelijk voor de vorming en de begeleiding van de diakens in ons bisdom. Hij kende alle diakengezinnen, met hun vreugde en zorg, met hun sterkte en zwakte. Hij bleef hun vertrouwenspersoon, tot lang na de diakenwijding. Vele jaren was Louis ook actief in de organisatie van het katholiek onderwijs in ons bisdom, meer bepaald binnen de Diocesane Inrichtende Machten. Hij kende alle leden en bestuursleden van de DIM, en volgde hun werkzaamheid van heel nabij. Het bleven zijn vrienden. Loslaten of achterlaten: deze woorden waren niet aan Louis besteed. Hij bleef op alles en op allen betrokken. Met een groot hart en met veel dankbaarheid. Wie hem in de laatste maanden

van zijn ziekte bezocht, stond versted hoe hij maar bleef praten over zijn werk, over zijn collega's en over zijn vrienden. Alles kwam ter sprake, behalve loslaten, afscheid nemen en sterven. Het was alsof hij bleef vergaderen en besturen. De ziekte heeft de laatste weerstand uit zijn lichaam moeten halen, om hem tot bij de dood te brengen. De laatste weken gingen heel traag aan hem voorbij. Het was moeilijk loslaten en vrijkomen. Vandaag bidden we dat Louis zijn vrijheid mag hervinden, zijn nieuwe vrijheid, in Gods aanwezigheid. Goede God, laat uw priester Louis nu rust en geborgenheid vinden bij U, in uw Liefde, groter dan ons mensenwerk en groter dan ons mensenhart.

Beste Louis, dank voor alles wat je voor ons en voor ons bisdom Antwerpen hebt betekend. We zullen je gelaat en je stem nog lang in ons hart bewaren.

Amen.

+ Johan Bonny
Bisschop van Antwerpen